

ת"פ 12064/09/14 - מדינת ישראל נגד נ א

בית משפט השלום בראשון לציון

18 פברואר 2016

ת"פ 12064-09-14 פרקליטות מחוז מרכז - פלילי נ' א

בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אברהם הימן
המבקשת
נגד
המשיב
החלטה

נ א

לפני בקשה להטיל על המשיב צו פיקוח מכוח חוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, תשס"ו-2006 (להלן - "חוק הגנה על הציבור").

רקע.

ביום 17.12.14 הורשע המשיב, על פי הודייתו בעובדות כתב אישום מתוקן, בעבירה של מעשה מגונה לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - "חוק העונשין").

על פי עובדות כתב האישום, הודה המשיב כי ביום 30.8.14, סמוך לשעה שלוש וחצי אחר הצהריים, בעת שהמתלוננת רחצה בחוף הים שבעיר ראשון לציון, הגיע המשיב מאחוריה, נצמד לאגן שלה תוך שהוא מצמיד את האגן שלו לישבנה ואת חזהו לגבה. המתלוננת סברה תחילה כי מדובר בבעלה, אך משהביטה לאחור הבחינה במשיב, הרחיקה אותו מעליה וברחה מהמקום.

בגזר דין שניתן ביום 11.2.15 הושת על המשיב עונש של מאסר בפועל לתקופה כוללת של 12 חודשים, לאחר שהופעל כנגדו מאסר מותנה שהוטל עליו בתפ"ח 9586-05-10 (מחוזי-מרכז לוד) וכן 7 חודשי מאסר מותנה.

המשיב ערער על חומרת העונש בפני בית המשפט במחוזי מרכז-לוד. בפסק דין שניתן בערעורו ביום 26.5.15 הופחת עונשו לתשעה חודשי מאסר בפועל.

המשיב שוחרר ממאסרו ביום 28.5.15. לאחר מכן, ביום 12.7.15 הוגשה הבקשה להטלת צו פיקוח כנגד המשיב.

בעת שהוגשה הבקשה היה המשיב נתון תחת צו פיקוח ומעקב שהוטל עליו ביום 27.6.13 לתקופה של 5 שנים, ועד ליום 27.6.18, במסגרת תפ"ח 9586-05-10 הנ"ל ולאחר שהורשע בביצוע עבירה של התפרצות לפי סעיף 406(א)

לחוק העונשין ובעבירה של מעשים מגונים בכוח לפי סעיף 348(ג1) לחוק העונשין כלפי אישה אותה הכיר קודם לכן. על פי גזר הדין שניתן בתיק זה נדון המשיב ל- 40 חודשי מאסר בפועל, למאסר על תנאי וכן חויב בפיצוי המתלוננת. עובר לשחרורו של המשיב ממאסר, ניתן כנגדו צו פיקוח ומעקב האמור.

העבירה בגינה הורשע המשיב בתיק זה בוצעה על ידו במהלך התקופה בה היה נתון תחת צו הפיקוח שהוטל עליו בבית המשפט המחוזי.

מתוך תדפיס המידע הפלילי עולה כי בעברו של המשיב עבירות נגד רכוש, עבירות סמים ועבירות אלימות, אשר בגין חלקן הורשע ובגין חלקן נקבע כי אינו מסוגל לעמוד לדין בשל מחלת נפש.

מתוך המתואר בבקשה עולה כי במהלך תקופת הפיקוח הוגשו כנגד המשיב כתבי אישום נוספים אולם המשיב נמצא בלתי כשיר לעמוד לדין.

במסגרת ת"פ 4573-09-13 [שלום- ראשון לציון] הוגש כנגד המשיב, ביום 2.9.13, כתב אישום אשר ייחס לו עבירות של מעשה מגונה בפומבי, הסגת גבול כדי לעבור עבירה והפרת צו פיקוח. ביום 7.10.13 הופסקו הליכים נגד המשיב לאחר שנמצא בלתי כשיר לעמוד לדין, וניתן צו לאשפוזו הפסיכיאטרי.

במסגרת ת"פ 60196-10-15 [שלום- ראשון לציון] הוגש כנגד המשיב, ביום 20.10.15, כתב אישום אשר ייחס לו שני אישומים בגין עבירות של מעשה מגונה, הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו והתנגדות למעצר. ביום 16.11.15 הופסקו ההליכים נגד המשיב וכן ניתן צו לאשפוזו הפסיכיאטרי לפי סעיף 15(א) לחוק הטיפול בחולי נפש, התשנ"א-1991.

הבקשה וההליכים עד כה.

הבקשה להטיל על המשיב צו פיקוח הוגשה על יסוד חוות דעת שבחנה את מסוכנותו המינית של המשיב מיום 2.7.15 והקובעת כי רמת מסוכנותו גבוהה ועל יסוד המלצת יחידת הפיקוח בשב"ס.

בדיון שהתקיים ביום 16.12.15 הפנה בא כוח המשיב לחוות דעת פסיכיאטרית שניתנה בעניינו של המשיב במסגרת תיק פלילי 60196-10-15 הנזכר לעיל ביום 27.10.15 והקובעת כי המשיב סובל ממחלת נפש המתבטאת במצב פסיכוטי פעיל עם פגיעה שיפוטית. על יסוד כך טען כי המשיב נעדר כשירות דיונית, לפי שבמצבו כיום אין הוא מסוגל להבין את ההליך, לשתף פעולה עם בא כוחו, וכי אין טעם במתן הצו שעה כי המשיב אינו מסוגל לקיים את הוראותיו. כמו כן טען כי מעמדו של המשיב הוא של "נוכח- נפקד" היות והמשיב אמנם נמצא פיסית באולם בית המשפט, אולם אין לו יכולת להבין את אשר נעשה בעניינו. על כן עתר למחיקת הבקשה.

בא כוח המבקשת טען, מנגד, כי חרף העדר כשרותו הדיונית של המשיב, אין מניעה להוציא נגדו צו פיקוח הואיל ולפי

הוראות החוק ניתן להוציא הצו כנגד עברין מין מורשע. בטיעוניו הדגיש כי מסוכנותו המינית של המשיב גבוהה וכי מדובר בעברין מין רצידיביסט. עוד הדגיש כי מחלת נפש היא דינמית, וכפי שהמשיב הבין את ההליכים בעת שהוטל עליו צו הפיקוח בבית המשפט המחוזי, אפשר כי יהיה מסוגל להבין אף את הצו שניתן בתיק זה. בא כוח המבקשת טען כי מסוכנותו של המשיב קיימת גם כאשר הינו מאושפז הואיל והוא עשוי לקבל חופשות. לעניין תנאי הצו, טען כי נוכח אשפוזו הנוכחי של המשיב יסכים להטלת הצו בתנאים שבסעיפים ג' וה' לבקשה בלבד.

בהחלטתו מאותו היום, מצאתי לנכון ליתן צו ביניים לפי שלא מצאתי מופרכות בבקשה שכל תכליתה היא להגן על הציבור. עם זאת, דחיתי ההחלטה הסופית עד לקבלת חוות דעת מטעם יחידת הפיקוח בשאלה האם נכון וראוי ליתן צו פיקוח על אדם שאיננו מבין ההליך והפיקוח וכן האם במקרה הקונקרטי שלפני יש עדיין מקום לבקש ולהוציא צו פיקוח.

יחידת הפיקוח, באמצעות מפקד יחידת צור סג"ד אסף זגורי והיועמ"ש עו"ד גלית מנגמי, הגישה התייחסותה. עמדתה היא כי אין מניעה חוקית ופרקטית להטיל על המשיב צו פיקוח אף אם בשל מצבו הנפשי אין הוא מסוגל להבין את מהות הצו. בהתייחסותה הפנתה לסעיף 1 לחוק וטענה כי צו הפיקוח נועד לשם שיקום מונע לעברייני מין מפני ביצוע עבירות מין חוזרות במטרה להגן על הציבור. על כן טענה כי אין כל נפקות להבנתו של המפוקח את הצו לצורך להגן על הציבור מפניו, וציינה כי חלק נכבד מהפיקוח הינו סמוי ואינו כולל אינטראקציה עם המפוקח. עוד טענה כי במקרה והמשיב יפר את צו הפיקוח ויטען כי לא הבין את מהות הצו, טענתו תיבדק ותוכרע כשרותו המהותית בנסיבות אותו עניין. כמו כן טענה כי אין בעובדה כי המשיב מאושפז בשל מצבו הנפשי לשנות ממידת מסוכנותו המינית ואין בכך להשליך על הצורך בהטלת צו פיקוח. בסמכות הוועדה הפסיכיאטרית לשחרר את המשיב ללא תנאי או לחופשות על אף מסוכנותו המינית, וכבר הוכח כי אף בעת אשפוזו באה מסוכנותו המינית לידי ביטוי בהתנהגותו המינית הבלתי נשלטת. בעניין זה צוין כי המשיב תקף מינית חולה באשפוז פסיכיאטרי. יחידת הפיקוח סבורה כי בנסיבות העניין ובהתאם לתכלית החוק יש בכוחו של צו פיקוח להפחית משמעותית את הסיכון כי המשיב יבצע עבירות מין נוספות, וזאת נוכח מסוכנותו הגבוהה ולפי שניכר כי מורא החוק אינו מהווה גורם מרתיע עבורו. החשיבות במתן הצו נובעת אף מכך כי במסגרת הצו מבוקש להטיל על המשיב שתי מגבלות נוספות הקשורות באופן ישיר לעבירה בגינה הורשע בתיק זה- מגבלות על הימצאות בחוף ים או בריכות או כל מקום בו נמצאות נשים או קטינות בלבוש חלקי וכן איסור לעבוד בעבודה הכרוכה בשהייה עם נשים או קטינות במקום בו הן מצויות בלבוש חלקי. יחידת הפיקוח ציינה כי לשיטתה הבקשה מידתית ומחויבת המציאות, לפי שאף אם לא ניתן יהיה להעניש את המשיב על הפרת הצו עדיין ולכל הפחות יוכל קצין הפיקוח להוציא מהמקום ולנטרל מצב של סכנה. יחידת הפיקוח ערה לקושי למנוע הרמטית עבירה מין נוספת על ידי המשיב, אולם הצו יפחית את הסיכון הנשקף לציבור. עוד צוין כי בשיחה עם קצין הפיקוח דווח על אין ספור אירועים בהם הורחק המשיב ממקומות כינוס לקטינים.

בדין שהתקיים ביום 10.2.16 שמעתי טיעוני הצדדים.

טיעוני הצדדים.

באת כוח המבקשת הבהירה כי נוכח צו פיקוח שהוטל כנגד המשיב עד לשנת 2018, העתירה בבקשה בתיק זה היא להטלת צו פיקוח למשך שנה וחצי ובתנאים שבסעיפים ג' וה' לבקשה. בטיעוניה טענה כי הקביעה אודות העדר כשירותו

הדיונית של המשיב בתיק הנוסף אינה משפיעה על ההכרח בהוצאת צו פיקוח כנגד המשיב בגין הרשעתו בתיק זה. הסכנה הנשקפת מן המשיב לציבור הינה גבוהה וקיים הכרח בהגנה על שלום הציבור גם אם המשיב אינו מבין את ההליך. אי מתן צו פיקוח בשל העדר כשירות דיונית אינו מתיישב עם תכלית החוק וממילא לא נבחנת בהליך זה שאלת כשירותו הדיונית של המשיב. הטלת צו הפיקוח מתחייבת גם במצב בו המשיב נתון באשפוז כפוי.

בא כוח המשיב טען כי המשיב נתון במצב פסיכוטי ואינו כשיר לעמוד לדין ועל כן לא ניתן לקיים דיון מהותי בעניינו. לטענתו, בית המשפט נעדר סמכות להטיל צו פיקוח בנסיבות אלה, לפי שאף לא יוכל למלא החובה הקבועה בסעיף 12(ה) לחוק הגנה על הציבור והיא להודיע למשיב כי הוא נתון לצו פיקוח. כמו כן טען כי צו הפיקוח אינו טכני אלא מהותי וכי נדרשת הבנתו של המשיב למתן הצו. בהעדר הבנה, כך לשיטת בא כוח המשיב, נעדר בית המשפט סמכות לתיתו.

באי כוח הצדדים הפנו כל אחד לפסיקה אשר לשיטתם תומכת בעמדתם.

דיון והכרעה.

המשיב, כיום בן 35, אובחן בילדותו כסובל מחירשות חלקית. בשנת 2001 אובחן לראשונה כחולה בסכיזופרניה. המשיב מוכר למערכת הפסיכיאטרית עת אושפז במקרים רבים חלקם בכפייה. למשיב עבר פלילי בגין עבירות אלימות, התפרצות, גניבה ועבירות מין. העבירה בה הודה והורשע בתיק זה- מעשה מגונה- היא עבירה אותה ביצע בעת שהיה נתון תחת צו פיקוח שהוטל עליו ביום 27.6.13 למשך חמש שנים (מועד שטרם חלף והצו טרם פקע). חוות הדעת בעניין מסוכנותו קובעת כי רמת המסוכנות הנשקפת מהמשיב גבוהה, קביעה הנסמכת הן על התרשמות קלינית והן על יסוד ניתוח גורמי סיכון סטטיים ודינאמיים. בהקשר זה צוין כי המשיב הינו עברין מין רצידיביסט, בעל עבר פלילי במגוון עבירות, אשר ביצע עבירות אף בעת שעונשי מאסר מותנה היו תלויים ועומדים נגדו. המשיב נעדר רצף תעסוקתי והשתמש לרעה בסמים. המשיב פגע בקורבנות זרות גם במקום ציבורי, ואינו נרתע מהליך משפטי ומעונש. כמו כן צוין כי המשיב נעדר מעגל תמיכה חברתי או משפחתי היכול להוות גורם תמיכה או גורם מציב גבולות ומפקח, כי הוא בעל נורמות עברייניות ואינו נוטל אחריות למעשיו הפליליים, כי התנהגותו אימפולסיבית וכי קיימים בו דחפים מיניים מוגברים בעוד שיכולתו לשלוט בהם מוגבלת. המשיב מאובחן כחולה סכיזופרניה מאז שנת 2001, ובכך גורם המגביר את הסיכון הנשקף ממנו, וכי מסוכנותו קיימת אף כאשר מצבו הפסיכוטי נמצא בהפוגה לפי שאף במצב זה אין הוא יכול לשלוט בסיפוקים וכושר שיפוטו מופרע. המשיב אינו נוטל טיפול תרופתי באופן רציף וסדיר ואינו מצוי במעקב פסיכיאטרי רציף. כל אלה בשילוב עם קשייו בתקשורת בשל חירשות ואילמות, עם שימוש בסמים, מגבירים את הסיכון הנשקף ממנו.

אין חולק כי המסוכנות הנשקפת מהמשיב הינה ברמה גבוהה המצדיקה הטלת צו פיקוח ומעקב. יתירה מזאת, על פי עברו הפלילי וככל שאני מעיין בכתב האישום המתוקן בו הודה המשיב בתפ"ח 9586-05-10 ובשים לב לכך שסמוך לאחר ששוחרר ממאסר לתקופה של 40 חודשים, ביצע העבירות בתיק זה, ועל פי מכלול הנסיבות, ניתן לקבוע בוודאות כי ככל שהמשיב מצוי בקרב הציבור הוא בבחינת חומר נפץ. המשיב מהווה סיכון לציבור ברמה גבוהה ביותר. אלא שלא

בכך עיקר המחלוקת. שכן נדמה כי על פי טיעוני בא כוח המשיב, אילו היה המשיב כשיר לעמוד לדין, היה מסכים לבקשה.

לתיק הוגשה חוות דעת מטעם הפסיכיאטרית המחוזית, שנערכה לבקשת בית משפט זה בתיק פלילי 60196-10-15, לפיה, נכון ליום 27.10.15, נמצא המשיב בלתי כשיר לעמוד לדין בשל מצב פסיכוטי פעיל חסר שיפוט. מהנתונים הקיימים עולה כי המשיב עודנו מאושפז לאחר שצו אשפוז ניתן על ידי בית משפט זה בתיק האמור. הצדדים טענו בהליך זה שלפני על יסוד ההנחה כי המשיב נעדר כשרות דיונית, ואינו מסוגל מחמת מוגבלותו ליטול חלק פעיל בהליך ולתקשר עם עורך דינו. ממילא נוכח מצב הדברים לא עלתה מחלוקת אף בסוגייה זו.

מוקד המחלוקת הוא אפוא בשאלה- האם בנסיבות העניין- העדר כשרותו הדיונית של המשיב - ניתן להטיל עליו צו פיקוח בגין הרשעתו בתיק זה.

עיינתי היטב בטענות הצדדים ובפסיקה אליה הפנו, ולא מצאתי לקבל את עמדת בא כוח המשיב לפיה אין סמכות חוקית להטיל צו פיקוח על המשיב בנסיבות הקיימות. ואבאר.

תכלית חוק ההגנה על הציבור היא להגן על הציבור מפני הישנות עבירות מין על ידי מי שהורשע בביצוע בעבר.

סעיף 1 לחוק הגנה על הציבור קובע כי **"מטרתו של חוק זה להגן על הציבור מפני ביצוע עבירות מין על ידי ביצוע הערכות מסוכנות לגבי עברייני מין בשלבים השונים של ההליך המשפטי, וכן ביצוע פיקוח ומעקב ושיקום מונע לעבריינים כאמור, והכל לשם מניעת ביצוע עבירות מין חוזרות"**.

סעיף 10 לחוק קובע כי **"עברייני מין יהיה מצוי בפיקוח ובמעקב בהתאם להוראות פרק זה, במטרה להגן על הציבור מפני ביצוע עבירות מין נוספת על ידי עברייני המין ובמידה הנדרשת כדי למלא אחר מטרה זו"**.

צו פיקוח ומעקב יוטל, אפוא, מקום בו יש בצו למלא אחר תכליתו והיא- בהגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין נוספת על ידי מי שהורשע בביצוע עבירות מין. ממילא ברור כי תכלית זו קיימת וטעונה הגנה גם במקרה בו מדובר בעברייני מין מורשע שאינו מבין את משמעות הצו וגם כאשר מדובר בעברייני מין כאמור הנתון באשפוז. אני דוחה, לפיכך, את עמדת בא כוח המשיב לפיה העדר כשרותו הדיונית של המשיב מאיינת סמכותו של בית המשפט להטיל על המשיב צו פיקוח. פרשנות כזו מסכלת את תכלית החוק ומעמידה את הציבור בסיכון.

חיזוק למסקנה זו ניתן לגזור מהתשובה האחראית המתבקשת לשאלות אלה: היעלה על הדעת כי המחוקק התכוון להוציא מתחולת החוק פיקוח על עברייני מין אשר מסוכנותם המינית גבוהה ואולם בשל מצבם הנפשי אינם מסוגלים לשתף פעולה עם ההליך בעניין הוצאת הצו ובהמשך עם קצין הפיקוח? הניתן לשער מצב בו עברייני מין מורשעים אשר מסוכנותם המינית גבוהה יסכנו את הציבור רק משום שבשל מצבם הנפשי קיימת צפיית כי לא ישתפו הם פעולה עם

קצין הפיקוח ופרו את תנאי ומגבלות צו הפיקוח?

הבנתו של עבריין המין את משמעות הצו ואת תנאיו נדרשת אמנם לשם הבטחת מימוש התכלית שביסוד הצו ומניעת הפרתו ולשם גיוס שיתוף פעולתו עם קצין הפיקוח, ומכאן גם החובה המוטלת על בית המשפט המוציא צו פיקוח להודיע לעבריין המין על הצו ועל חובותיו המשתמעות ממנו (סעיף 12(ה) לחוק הגנה על הציבור). אלא שלא על כך ועל כך בלבד שעונה תכליתו של החוק.

המשיב הינו עבריין מין מורשע אשר סיים לרצות עונשו והנתון, נכון לעת הזו, באשפוז כפוי בשל מצבו הנפשי. המשיב עשוי להשתחרר מאשפוז ולו לצורך חופשות וכיוצא באלה נסיבות, ללא קשר לשאלת מסוכנותו המינית, לפי שאין זהות בין עילת אשפוזו הפסיכיאטרי לבין עילת הוצאת צו פיקוח. כמו כן אף אם אין לצפות מהמשיב, במצבו הנפשי הנוכחי, כי ימלא אחר הוראות הצו וישתף פעולה עם קצין הפיקוח, עדיין קיימת תוחלת בעצם מתן הצו לפי וכפי שהוסבר על ידי יחידת הפיקוח, פעולות הפיקוח והמעקב כוללות פעולות אקטיביות וסמויות מצד קצין הפיקוח, אשר אינן בהכרח תלויות בשיתוף פעולה מצד המשיב, אולם הכרחיות על מנת למנוע הפרת הצו על ידי המשיב ועל מנת להגן על הציבור מפניו. ברור הוא כי אם המשיב יפר את הצו או תנאי מתנאיו ויועמד לדין פלילי תיבחן שאלת כשרותו הדיונית והמהותית, אולם אף ברור כי אין לכך כל נפקות לסוגיית הסמכות וההצדקה בהוצאת צו פיקוח ומעקב כנגד המשיב בנסיבות הקיימות היום.

לאור כל האמור, ולאחר שהובהר כי ההכרח בהטלת צו פיקוח ומעקב על המשיב הינו ברור וכי אין מניעה- הן חוקית והן מעשית- לעשות כן אף כאשר המשיב נעדר כשרות דיונית ואף כאשר הינו נתון, בעת הזו, באשפוז כפוי, יוטל על המשיב צו פיקוח ומעקב.

אני מקבל האנלוגיה שהציגה באת כוח המבקשת במהלך הדיון, שיש בה כדי לבטא תכלית החוק, וישומו במקרה הנוכחי. השאלה העומדת לדיון, דומה עד כדי זהה לשאלה אחרת. היעלה על הדעת שסמכות שופט ניטלת ממנו, מראש או בדיעבד, עת בה הוא להפעילה כלפי אדם חסר כשרות משפטית משום מצב נפשי? היעלה על הדעת שחרור אדם ממעצר אך משום העדר כשרות משפטית? ראו לעניין זה בש"פ 509/12 **מדינת ישראל נגד פלוני** [פורסם בנבו]. וכדברי כב' השופט י. עמית:

"על השופט הדן בהליכי המעצר, לבחון את סוגיית המעצר לפי דיני המעצרים (ראיות לכאורה, עילת מעצר וחלופת מעצר). כאשר קיים חשד לבעיה בתחום הנפשי, רשאי שופט המעצרים להורות על בדיקה פסיכיאטרית וככל שלא ניתן לערוך את הבדיקה אלא בתנאי אשפוז, להורות על אשפוזו של העצור לשם הסתכלות, והכל במסגרת סעיף 16 לחוק לטיפול בחולי נפש. מכל מקום, החשוב לענייננו הוא, שבית המשפט של מעצרים אינו קובע אם המשיב כשיר לעמוד לדין במסגרת סעיף 15(א) לחוק לטיפול בחולי נפש."

ובהקבלה לענייננו, היות האדם חסר כשרות משפטית משום מצבו הנפשי, אינו שולל הוצאת צו פיקוח, שכן אין כשרותו של האדם או אי כשרותו לעמוד לדין, מצויה בבסיס הדיון. בסיס הדיון הוא בהגנה על הציבור כפי שבדיני המעצרים קיום

העילות למעצר. יפר המשיב צו הפיקוח בעתיד, שהרי אז יהיה המקום לבחון כשרותו המשפטית בעת ביצוע העבירה כמו גם בעת העמדתו לדין.

בשולי החלטה זו, שכן, אין בכך כדי מרכיב משמעותי בפרשנות חוק, אציין כי שמו של החוק שונה. בעבר היה שם החוק, "חוק הגנה על הציבור מפני עברייני מין", והשם שונה ל"הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין" בתיקון מס' 3 לחוק התשע"א - 2011 (ס"ח התשע"א מס' 2317 מיום 17.8.11 עמ' 1144). ראוי לעיין בדברי ההסבר להצעת החוק (ה"ח הממשלה תש"ע מס' 475 עמ' 164).

וכך נאמר בדברי ההסבר להצעת החוק:

"פרק ג' 1 המוצע בסעיף 16 להצעת החוק מסדיר את תחום הטיפול הייעודי למניעת ביצוע עבירות מין במרכז לטיפול ייעודי. פרק זה יחול, על פי המוצע על כל טיפול שהוא מסוג הטיפולים המנויים בתוספת, אשר ניתן במרכז לטיפול ייעודי ושמטרתו להביא למניעת ביצועם או הפסקתם של המעשים בעלי אופי מיני (להלן - טיפול ייעודי), ולא יוגבל לטיפול שניתן למי שהורשעו בעבירות מין...לפיכך מוצע לתקן את שם החוק כך שישקף גם את מטרתו של פרק ג' 1 האמור".

יש בדברים אלה, כדי להצביע על המימד האובייקטיבי של ההגנה על הציבור בנפרד משיקול סובייקטיבי של כשרותו של האדם להבין משמעות צו הפיקוח.

באשר למשך תקופת הצו, עתרה תחילה המבקשת לתקופה המרבית על פי חוק הגנה על הציבור, אולם בדיון האחרון צמצמה עמדתה וביקשה להטיל את הצו למשך תקופה של שנה וחצי, לפי שהמשיב נתון לצו פיקוח בתיק האחר אשר תוקפו יסתיים ביום 27.6.18. בא כוח המשיב לא טען לעניין משך תקופת הצו ולעניין תנאיו. בנסיבות העניין, אני סבור כי משך תקופת הצו המבוקשת סבירה, הכרחית ומידתית.

מתוך שאני בוחן את התנאים והמגבלות שבבקשה, על פי עקרון המידתיות וההלימה למטרה, לרבות ובמיוחד האיסור להימצא בחוף ים, בריכות ומרחצאות, אני מוצא כי אלה חיוניים ומידתיים ואינם פוגעים במשיב מעבר למידה הנחוצה לקיום מטרת החוק משום המסוכנות המינית הגבוהה הנשקפת ממנו.

אשר על כן, אני מטיל על המשיב צו פיקוח ומעקב, למשך שנה וחצי, בתנאים המפורטים להלן:

א. חובת שיתוף פעולה, התייצבות וקיום מפגשים עם קצין הפיקוח, במועדים ובתדירות שיקבעו על ידי קצין הפיקוח, מעת לעת, לרבות בעניין דיווח אודות נטילת הטיפול הפסיכיאטרי אליו נדרש, ולרבות החובה להתייצב במרכז הארצי להערכת מסוכנות לקראת תום תקופת הפיקוח, לצורך הערכת מסוכנות עדכנית, על מנת לשקול הצורך בהארכת צו הפיקוח.

ב. איסור יצירת קשר עם קורבן העבירה (יוער כי בבקשה נפלה, ככל הנראה, טעות עת נרשם האיסור בהתייחסות לקורבן עבירה בתיק אחר).

ג. איסור הימצאות בחוף ים או בריכות וכל מקום בו נמצאות נשים או קטינות בלבוש חלקי. מגבלה זו לא תחול שעה שהמשיב יהיה מלווה על ידי בגיר נוסף המודע לעבירה ולמגבלות ובכפוף לאישור קצין הפיקוח אשר יתרשם מהתנהלותו של המשיב במועד הבקשה.

ד. איסור שימוש בסמים.

ה. איסור לעבוד, בין בתמורה ובין בהתנדבות, בעבודה הכרוכה בשהייה עם נשים קטינות או במקום בו מצויות נשים או קטינות בלבוש חלקי, כגון: בריכות, מרחצאות וחוף ים.

לצורך פיקוח על התנאים דלעיל, ניתנות לקצין הפיקוח הסמכויות המפורטות בסעיף 18(א), סעיפים קטנים (1)(2)(3)(4)(7)(8) ו- (9) לעניין דגימת שתן לבדיקת הימצאות סמים מסוכנים, לחוק.

מזכירות בית המשפט תעביר עותק מהחלטה זו בדחיפות לבאי כוח הצדדים וליחידה לפיקוח על עברייני מין בשב"ס.

ניתנה היום, ט' אדר א' תשע"ו, 18 פברואר 2016, בהעדר הצדדים.